

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 588/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 10 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 729/18			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>- zarzut obrazy przepisów postępowania, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegający na:</p> <p>- nieprawidłowej niezgodnej z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie niespójnych opinii biegłego sądowego w dziedzinie rekonstrukcji wypadków drogowych i rzeczoznawstwa samochodowego mgr M. D. i uznaniu opinii za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie w zakresie przyczynienia się pokrzywdzonego do wypadku z dnia 20 kwietnia 2018 r. w sytuacji, gdy opinie te nie udzielały odpowiedzi na wszystkie pytania i wątpliwości w zakresie możliwości uniknięcia wypadku przez pokrzywdzonego, wzajemnego położenia pojazdów w chwili powstania zagrożenia oraz sposobu ustalenia tej odległości oraz prędkości pojazdów, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady prawdy materialnej, zgodnie z którą podstawą wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne;

- niewyczerpaniu możliwości dowodowych i oddaleniu przez Sąd

I instancji wniosków
pełnomocnika
oskarżycielek
posiłkowych o
dopuszczenie
dowodu z opinii
innego biegłego z
zakresu techniki
samochodowej,
analizy i
rekonstrukcji
wypadków
drogowych,
posiadającego
odpowiednią wiedzę
i doświadczenie
w naprawie i
kierowaniu
pojazdami
osobowymi i
motocyklami oraz
stosowną wiedzę,
doświadczenie i
wyposażenie
techniczne, tj.
odpowiednie
oprogramowanie -
na okoliczności
ustalenia przyczyn i
przebiegu zdarzenia
z dnia 20 kwietnia
2018 r., oceny
taktyki i techniki
jazdy kierujących
pojazdami;

- braku uzasadnienia
w zakresie
wskazanego w opisie
czynu przyczynienia
się pokrzywdzonego
R. B. do wypadku;

- w następstwie
w/w nieprawidłowej
oceny materiału
dowodowego -
**zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych**

	<p>przyjętych za podstawą wyroku, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie iż pokrzywdzony R. B. przyczynił się do spowodowania przedmiotowego wypadku drogowego;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych K. K. i małoletniej M. B. niezasadnie wywodzi, że sąd orzekający, wskutek dokonania analizy zgromadzonego materiału dowodowego z dopuszczeniem się uchybień proceduralnych wypunktowanych w apelacji, niezasadnie ustalił przyczynienie się pokrzywdzonego do przedmiotowego zdarzenia.</p> <p>Wbrew powyższemu Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie</p>				

na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone odpowiednio dokładnie i starannie. Sąd Rejonowy wszechstronnie wyjaśnił sprawę przywiązując szczególną dbałość o wyjaśnienie okoliczności zdarzenia za pomocą dowodów z opinii biegłego. Zawarta w apelacji argumentacja sprowadza się tymczasem do nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez tenże sąd, ocenie materiału dowodowego, lecz to ocena forsowana w apelacji jest dowolna i bardzo subiektywna, w szczególności apelant w sposób wybiórczy i jednostronny potraktował zgromadzony materiał dowodowy w postaci opinii biegłego z zakresu badań wypadków drogowych.

Tymczasem, jak
wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku, Sąd
Rejonowy na
podstawie wyników
przeprowadzonego
w przedmiotowej
sprawie bardzo
dokładnego i
skrupulatnego
postępowania
dowodowego
wyprowadził słuszne
wnioski, co do
przyczynienia się
pokrzywdzonego do
feralnego zdarzenia
z dnia 20 kwietnia
2018 roku. Sąd I
instancji
dostrzegając
potrzebę weryfikacji
wniosków
pierwotnej pisemnej
opinii biegłego -
z uwagi na
liczne zastrzeżenia
i pytania zgłoszone
przez
pełnomocników -
sięgnął po opinie
uzupełniające i
przesłuchiwał
biegłego na
rozprawach, gdzie
biegły ustosunkował
się do wszystkich
zastrzeżeń
zgłaszanych przez
obydwo
profesjonalnych
zastępców
procesowych
oskarżycieli
pośilkowych.

Należy się zgodzić z sądem I instancji, że jego ostateczna opinia jest jasna, dokładna, wyczerpująca, pełna i nie rodzi wątpliwości, co do trafności zawartych w niej wniosków. Ocena tej opinii dokonana przez Sąd Rejonowy jest oceną swobodną, dokonaną w myśl reguł zawartych w art. 7 kpk i jako taka nie może być zasadnie kwestionowana jedynie ze względu na niesatysfakcjonujące dla oskarżycieli posiłkowych (wyrażone we wniesionej apelacji przez ich pełnomocnika) wyniki końcowe. Sąd Rejonowy przedstawił wyczerpujące relacje ze swego rozumowania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Biegły – powołując się na swoją wiedzę, doświadczenie, literaturę fachową, a także na materiał zebrany w sprawie oraz dysponując programami komputerowymi właściwymi do rekonstrukcji

wypadków (w tym z udziałem motocyklisty) - ustosunkował się do wszystkich zgłaszanych w toku postępowania wątpliwości, a będąc słuchany na rozprawie, za każdym razem prezentował szczegółowy, rzeczowy i logiczny wywód, który doprowadził go do określonych wniosków. Jego oświadczenia z rozprawy w całości odpowiadały ustaleniom i wnioskom zawartym w opinii pisemnej. Podtrzymał on wówczas wnioski zaprezentowane w pisemnej opinii oraz wyjaśniał na bieżąco wątpliwości zgłaszane przez strony, rzeczowo i bardzo przekonująco odpowiadając na ich pytania.

W apelacji pełnomocnik ponownie podejmuje próbę podważenia fachowości biegłego oraz rzetelność jego opinii, jednakże żaden z argumentów zawartych w niej nie przekonuje, by opinię biegłego odrzucić bądź aby

w sprawie zachodziły warunki do powołania innego biegłego (zespołu biegłych).

Okoliczności, które skarżący uważa za niewyjaśnione, to ustalenie wzajemnego położenia pojazdów w chwili powstania zagrożenia oraz odległości między nimi, jak też ustalenia wówczas prędkości pojazdów, w postulowany przez skarżącego wariantowy sposób i na podstawie w jego ocenie słusznych metod badawczych i przytoczonej literatury fachowej. Liczne zarzuty odnośnie tych ustaleń i podjętych metod badawczych pełnomocnik podnosił już na etapie postępowania przed sądem I instancji, gdzie w odpowiedzi biegły szczegółowo w opiniach uzupełniających wskazał w oparciu, o jaki materiał rzeczowy (w postaci śladów na drodze oraz śladów na pojazdach, protokół oględzin) i w jaki sposób (posługując się jaką metodą badawczą, wzorcową,

wspierając się przy tym literaturą fachową) ustalił czas reakcji kierującego motocyklem, sposób hamowania tego pojazdu, jego prędkość początkową oraz kolizyjną i prędkość, z jaką przyśpieszał pojazd V., odnosząc się szczegółowo i rzeczowo na kolejnych rozprawach do zgłaszanych przez pełnomocnika nowych zastrzeżeń w tym zakresie. Biegły wskazał, że przy wyliczaniu czasu reakcji na zagrożenie „1 sekunda” wziął pod uwagę statystyczny czas reakcji populacji (warunki dzienne, jednośląd) i ustalił nadto przedział czasowy takiej reakcji, a z jego opinii wprost wynika, że przyjmował najkorzystniejszy dla pokrzywdzonego wariant. Przy określaniu natomiast prędkości motocykla oraz pojazdu V. posłużył się metodą wzorcową w jasny i przekonujący sposób wyjaśniając wszelkie wątpliwości zgłaszane przez pełnomocnika dotyczące

możliwych wariantów zderzenia pojazdów - tak boczny, jak też czołowy, z uwzględnieniem różnych opóźnień hamowania oraz badania osi motocykla, której pomiaru finalnie dokonał osobiście. Biegły przedstawił swe ustalenie w postulowany przez skarżącego wariantowy sposób i posłużył się literaturą fachową, w przekonujący sposób wyjaśniając, dlaczego wariant postulowany przez pełnomocnika, a oparty na wybiórczej analizie fragmentów literatury fachowej, nie jest właściwy.

Zdaniem skarżącego wątpliwości odnośnie poprawności wyliczenia biegłego tworzą podniesione w apelacji rozbieżności, jednakże z oświadczenia biegłego na rozprawie w dniu 2 lipca 2019 roku wynika, że do wyliczenia prędkości motocykla przyjął współczynniki korzystniejsze, jak te zakładane w wariantach kolejnych pytań i

wersji
pełnomocnika, w
szczególności
dotyczące
opóźnienia
hamowania
motocykla i podjętej
przez kierującego
reakcji obronnej
hamowania.

Pełnomocnik adw.
A. R. (czynił
to także adw.
P. S., zakreślając
tożsamą - jak
obecnie skarżący,
tezę dowodową)
wnioskując o
dopuszczenie
dowodu z opinii
innego biegłego
sądowego z zakresu
techniki
samochodowej,
analizy i
rekonstrukcji
wypadków,
kwestionował
metody badawcze i
ostateczne
wyliczenia, jakimi
posłużył się biegły
M. D., domagając
się (adw. A.
R.) dynamicznej
rekonstrukcji
wypadku w oparciu
o program G.
E., ewentualnie
dokonania
pomiarów
przestrzennych
skanerem
laserowym lub
podobną techniką
przestrzenną.
Pełnomocnik adw.
A. R. stawiał nadto
zarzut, że biegły

nie przeprowadził osobiście oględzin pojazdów (oraz dopuszczenia dowodu z zeznań świadka G. F. na okoliczności związane z kierowaniem pojazdami przez oskarżonego).

Odnosnie podnoszonego błędu metodologii i techniki w sporządzeniu opinii, który miał polegać w ocenie pełnomocnika, na niedokonaniu ustaleń w zakresie położenia uczestników w momencie powstania stanu zagrożenia, prędkości pojazdów w momencie powstania stanu zagrożenia, prędkości w momencie zdarzenia pojazdów oraz braku dokonania ustaleń, jaki czas upłynął od momentu powstania zagrożenia do zderzenia pojazdów, to uchodzi uwadze skarżącego, że biegły szczegółowo odniósł się w sporządzonych opiniach pisemnych głównej i uzupełniających, jak też opiniach ustnych do tych zarzutów. Biegły wnioski opinii oparł na rzeczowym

materiale dowodowym: ujawnionych na jezdni śladach hamowania motocykla w ruchu przedzderzeniowym, ślady żłobienia w jezdni, położenie powypadkowe pojazdów oraz ich uszkodzenia na podstawie zaoferowanej dokumentacji z oględzin miejsca zdarzenia, z dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia, protokołów oględzin pojazdów. Przeprowadził analizę materiału dowodowego zgodnie z metodologią sporządzania opinii: przeprowadził analizę czasoprzestrzenną i matematyczno-fizyczną wykorzystując do tego celu program komputerowy (...) C. i (...) oraz założenia literatury przedmiotu.

Biegły nadto w jasny, klarowny, rzeczowy sposób wyjaśnił w oparciu o jakie kryteria ustalił prędkość kolizyjną motocykla wskazując, że w tym celu wykorzystał metodę

porównawczą:
zależność jaka
występuje pomiędzy
skróceniem
rozstawu kół
motocykla
względem prędkości
kolizyjnej - z
uwzględnieniem
czasu reakcji
kierującego. Z opinii
uzupełniającej
biegłego z dnia 3
listopada 2019 roku
wprost wynika, że
w tym zakresie
stosując metodę
porównawczą
przyjął wariant
najkorzystniejszy
dla kierującego
motocyklem.

Z opinii
uzupełniającej z
dnia 28 lutego
2020 roku wynika
ponadto, dlaczego
biegły nie uznał
wariantu
przedstawionego
przez pełnomocnika
w oparciu o
literaturę fachową i
dokonane na tej
podstawie założenia
oraz wyliczenia
i w szczególności
sposób odniósł się
do każdego z
prezentowanych
przez pełnomocnika
wariantów. Wbrew
argumentom
pełnomocnika biegły
przeprowadził w
opiniu zasadniczej
analizę także metodą
matematycznie –
fizyczną,

wykorzystując dla ustalenia prędkości motocykla i jego położenia przed wypadkiem takie kryteria jak: długość śladów hamowania pojazdu zaznaczony na jezdni, średni czas na podjęcie reakcji hamowania – korzystnie przyjęty dla kierującego motocyklem jako 1 sekunda, czas hamowania (z opóźnieniem hamowania 7,5 m/s i czasem jego narastania 0,4s) nakładając te kryteria na położenie pojazdów i ich uszkodzenia.

Biegły rozważył wszystkie warianty danych dotyczących wartości przyśpieszenia pojazdu V., czasu opóźnienia hamowania motocykla, czasu na podjęcie reakcji motocyklisty zaproponowane przez pełnomocnika i żaden z wniosków biegłego nie odzwierciedlał stanowiska , jakie odnośnie tych wariantów starał się przeforsować pełnomocnik.

Przy wykorzystaniu opisanych powyżej

metod badawczych biegły doszedł do wniosku, że gdyby motocykl poruszał się z prędkością administracyjnie dozwoloną 50 km/h i byłby hamowany intensywnie zgodnie z ujawnionym śladem początku hamowania, to uwzględniając spadek prędkości w czasie narastania hamowania droga jego zatrzymania wynosiłaby ok. 11 m i do kolizji po prostu by nie doszło.

Jak wynika natomiast z pomiaru dokonanego przez funkcjonariuszy w miejscu zdarzenia i który pomiar nie był kwestionowany w toku postępowania, ujawnione ślady hamowania na drodze wyniosły 21,6 m, a więc były dwukrotnie dłuższe, co samo w sobie przeczy już założonemu jednemu z wariantów pełnomocnika. Stanowisko skarżącego, że pokrzywdzony kierujący motorem nie przekroczył administracyjnie dozwolonej prędkości nie przekonuje, toteż związek

przyczynowo skutkowy pomiędzy zaistniałym zdarzeniem, a przekroczeniem dozwolonej prędkości przez motocyklistę jest ścisły i ustalony.

O wadliwości wniosków opinii biegłego nie mogła świadczyć jedynie okoliczność, że biegły samodzielnie nie przeprowadził oględzin miejsca zdarzenia i pojazdów, bo czerpał dane do opinii z dokumentacji z oględzin miejsca zdarzenia, z dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia oraz miał do dyspozycji protokoły oględzin pojazdów, jak też fachowe programy do rekonstrukcji wypadków, których przeprowadzono symulację, za pomocą programu P. C. oraz (...) T.. Biegły nigdy nie sygnalizował, aby dane zebrane w udostępnionych mu dokumentach były niepełne, niejasne czy niekompletne oraz wydał opinię uzupełniającą w tym zakresie. Co więcej: biegły ostatecznie osobiście dokonał

tych oględzin (w szczególności motocykla).

Skarżący stara się natomiast nie zauważać tak istotnych wniosków płynących z dokonanych przez biegłego oględzin motocykla, jak to, że wskazówka prędkościomierza pojazdu pokrzywdzonego zatrzymała się ze wskazaniem prędkości 42 km/h, zaś wskazówka obrotomierza zatrzymała się poza skalą. Po osobistych oględzinach motocykla biegły także potwierdził prawidłowość dokonanego przez funkcjonariuszy pomiaru rozstawu osi pojazdu, który stanowił podstawę wyliczeń dokonywanych przez niego w sprawie - prezentowanych w jego opiniach, a która metoda była kwestionowana przez skarżącego pełnomocnika.

Biegły nadto stwierdził, że w oparciu o przeprowadzone oględziny, że ujawnione uszkodzenia

motocykla w zakresie uszkodzeń w jego przedniej części czołowej w tym zawieszenia przedniego i układu kierowniczego, powstały w wyniku zaistniałego wypadku, ale są uszkodzeniami wtórnymi i nie stanowiły o przyczynie wypadku.

Wobec tych okoliczności, jak najbardziej jako prawidłowe i słuszne, co do prędkości, w tym kolizyjnej pojazdu pokrzywdzonego, należy uznać wnioski wyprowadzone pierwotnie przez biegłego M. D.. Oględziny motocykla po zdarzeniu, gdzie ujawniono, że wskazówka zatrzymała się ze wskazaniem prędkości 42 km/h, tym bardziej potwierdza oszacowaną przez biegłego w wydawanych przez niego opiniach prędkość kolizyjną motocykla w zakresie ok 42 km/h (przy stosowanej przez biegłego, a niesłusznie więc kwestionowanej przez pełnomocnika, metodzie wyliczeń i

przyjętych
założeniach).

W oparciu o powyższą analizę, podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego, co do kompletności i jasności opinii biegłego M. D.. W sprawie nie ujawniły się okoliczności przemawiające za koniecznością powoływania innego biegłego lub przeprowadzania dowodu z opinii innego biegłego w dziedzinie techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków. Sąd meriti nie dopuścił się zatem naruszenia prawa procesowego pod postacią art. 201 kpk. Także dokonana ocena opinii biegłego mieści się w granicach wyznaczonych treścią art. 7 kpk. Jakakolwiek uzupełniająca/nowa opinia nie jest zatem konieczna i zmierzałaby jedynie do przedłużania postępowania oraz generowania dodatkowych kosztów postępowania.

Związek
przyczynowo -

skutkowy między zachowaniem pokrzywdzonego, a wypadkiem istnieje, a skarżący kwestionując to ustalenie zupełnie pomija jednoznaczną wymowę zebranych w sprawie dowodów. Wszak nie tylko wnioski opinii biegłego, jak również rozsądna ocena przebiegu zdarzenia nawet bez szczególnego uciekania się do wiedzy fachowej, a jedynie z wykorzystaniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, przekonują, że pokrzywdzony przyczynił się do wypadku. Mimo, że bezpośrednią przyczyną wypadku było niewłaściwe zachowanie kierującego V., który zbliżając się do skrzyżowania nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa pokrzywdzonemu, poruszającemu się drogą z pierwszeństwem przejazdu, to jednak zachowanie pokrzywdzonego przyczyniło się do zderzenia pojazdów,

<p>bowiem jechał on z prędkością przekraczającą prędkość administracyjnie dopuszczalną, gdzie zachowując ja mógł uniknąć zderzenia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyeliminowanie z opisu czynu przyczynienia się pokrzywdzonego R. B. do zaistnienia wypadku - o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, analizy i rekonstrukcji wypadków drogowych, posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie w naprawie i kierowaniu pojazdami osobowymi i motocyklami oraz stosowną wiedzę, doświadczenie i wyposażenie techniczne, tj. odpowiednie oprogramowanie - na okoliczności 	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>ustalenia przyczyn i przebiegu zdarzenia z dnia 20 kwietnia 2018 r., oceny taktyki i techniki jazdy kierujących pojazdami.</p> <p>- zgłoszony ewentualnie wnioski o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd odwoławczy nie uwzględnił wniosku dowodowego pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych z przyczyn wskazanych w rubryce dotyczącej uwag, do zgłoszonych powyżej zarzutów.</p> <p>Uchybienia sądu I instancji nie stanowiło ukształtowanie zaskarżonego wyroku w taki sposób, przy którym sąd przypisał przyczynienie się pokrzywdzonego, albowiem ustalenie</p>			

to przystawało do przyjętych przez sąd ustaleń faktycznych. Choć ustalenie takie nie jest immanentnie związane z czynem przypisanym oskarżonemu i nie obejmuje znamion z art. 177 kk (co do zasady nie powinno się znaleźć w opisie przypisanego czynu), to zgodnie z poczynionymi przez sąd I instancji ustaleniami faktycznymi sąd odwoławczy zaakceptował takie ujęcie czynu oskarżonego, nawet pomimo stanowiska zaprezentowanego przez prokuratora w akcie oskarżenia. Ujęcie to jest dla oskarżonego korzystne i czytelne, albowiem zakłada przyczynienie się pokrzywdzonego do powstania zdarzenia, co było okolicznością sporna pomiędzy stronami. Dokonana przez sąd meriti zmiana była wyrazem zgodności przypisanego oskarżonemu czynu z poczynionymi przez sąd I instancji ustaleniami.

Kompletny materiał dowodowy, prawidłowo oceniony przez sąd

<p>rejonowy, nie dawał podstaw do uwzględnienia zarzutu apelanta - w zakresie obrazy prawa procesowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych oraz do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Takich podstaw, w tym bezwzględnych przyczyn odwoławczych, nie dostrzeżono z urzędu.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>- zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, a to art. 69 § 1 w zw. art. 53 § 1 i § 2 k.k. poprzez pominięcie dyrektyw wymiaru kary w szczególności wielokrotnego kierowania przez oskarżonego pojazdem mimo braku posiadania uprawnień, świadomości bezprawności czynu, umyślności działania w zakresie prowadzenia pojazdu bez uprawnień, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a w konsekwencji uznanie, że kara</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 2 lat będą adekwatne w sytuacji, gdy wobec negatywnej prognozy kryminologicznej, kara w wymiarze przekraczającym rok pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 5 lat spełnią dopiero cele i warunki kary oraz art. 69 § 1 k.k. - poprzez jego zastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy i zastosowanie dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec oskarżonego kary w sytuacji, gdy nie jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia

powrotowi do
przestępstwa;

- **zarzut rażącej
niewspółmierność
orzeczonej kary
pozbawienia**

wolności,

wynikającą z
zaniechania wzięcia
pod uwagę całego
szeregu okoliczności
obciążających,
zwłaszcza stopnia
społecznej
szkodliwości czynu,
rozmiaru ujemnych
następstw
przestępstwa,
rzeczywistej
wysokości szkody,
a także nieroz-
ważenia relacji kary
do celów jakie
winna ona spełnić
w zakresie prewencji
szczególnej i
społecznego
oddziaływania, co
powoduje że
wymierzona kara
jest rażąco łagodna;

- **zarzut rażącej
niewspółmierności
orzeczonego
środka karnego**

w postaci zakazu
prowadzenia
pojazdów
mechanicznych
wynikającą z
zaniechania wzięcia
pod uwagę całego
szeregu okoliczności
obciążających,
zwłaszcza stopnia
społecznej
szkodliwości czynu,
rozmiaru ujemnych

	następstw przestępstwa, rzeczywistej wysokości szkody, a także nierozważenia relacji środka karnego do celów jakie winien on spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania, co powoduje że wymierzony środek karny jest rażąco łagodny;		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Co do apelacji pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych w zakresie orzeczenia o karze, to należało się zgodzić ze skarżącym, że jest ono rażąco niewspółmierne w sensie łagodności. W tym względzie pamiętać należy o ugruntowanym w tej materii orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wypływa z niego konkluzja, iż rażąca niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 kpk zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych			

okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a tą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk w zw. z art. 56 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Tym samym, zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - V KRN 230/72, niepublikowany).

Podzielając powyższy pogląd Sądu Najwyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, zważywszy na całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na wymiar orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary zasadniczej, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił ich w stopniu właściwym, umożliwiającym prawidłową realizację zasad wymiaru kary.

Zgodzić się należało z apelantem, iż wymierzona oskarżonemu karę cechowała rażąca łagodność i to nawet uwzględniając ustalenia sądu I instancji, co do przyczynienia się pokrzywdzonego do zdarzenia.

Rzeczywiście, gdyby pokrzywdzony nie przekroczył administracyjnie dozwolonej prędkości do zdarzenia mogło wcale nie dojść. Tyle tylko, że nawet uwzględniając powyższe (oraz inne okoliczności łagodzące

przywoływane przez sąd I instancji) wymierzona oskarżonemu kara jest nie do zaakceptowania. Jej zaostrenie wobec okoliczności wskazanych w apelacji było uzasadnione, jeśli należycie „dowartościuje się” choćby okoliczności popełnienia tego przestępstwa, rodzaj naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu oraz ich następstwa. Oskarżony był świadom, że nie posiada dokumentu prawa jazdy i nigdy nie przeszedł fachowego kursu przygotowującego go do jazdy. Nie miał więc prawa znaleźć się na drodze feralnego dnia. Przy tym posiadał już na swoim koncie mandaty za kierowanie pojazdem bez uprawnień, co w żaden sposób, jak widać, nie wpłynęło na zmianę jego postępowania. Mimo to, z błahych przyczyn, zdecydował się na kierowanie pojazdem feralnego dnia, nadto umieszczając w pojeździe, jako pasażera swe

nieletnie dziecko. Takie zachowanie to można by rzec potocznie: „jawna kpina” z wymiaru sprawiedliwości. Do zdarzenia doszło w godzinach, kiedy natężenie ruchu pojazdów w terenie zabudowanym jest duże. Z uwagi na okoliczność, że sprawca w tych godzinach poruszał się w zasadzie w mieście, tym bardziej należało się liczyć ze wzmożeniem ruchu jego uczestników, które natężenie ruchu siłą rzeczy jest mniejsze, jak wówczas, gdy mamy do czynienia ze zdarzeniami drogowymi, poza terenem zabudowanym. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że gdy dojechał do skrzyżowania patrząc w prawą stronę oślepiło go słońce, po czym spojrzał w lewą i pomimo tego, że był przed chwilą oślepiony, nie zdecydował się na zaprzestanie kontynuacji jazdy na wprost, ale bez dokładnego przyjrzenia się warunkom na drodze dalej ją kontynuował. Nadto

zważyć należy, że pojazd jego wyłaniał się zza drzewa, co powinno wzbudzić w kierującym dodatkowo wzmożoną ostrożność i czujność, w momencie, gdy rusza z drogi podporządkowanej. Tego również zabrakło w (...). Taka postawa jaką zaprezentował oskarżony jest niczym innym w odczuciu sądu (jak też przyjąć można odczuciu społecznym) jak wyrazem skrajnej lekkomyślności, brawury i braku elementarnego poczucia odpowiedzialności. Żadna okoliczność nie wpływa na odmienne przyjęcie, że oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem, czego nie uczynił. Oskarżony przy tym z początku odmawiał składania wyjaśnień, gdzie następnie wobec zapoznawania go z treścią opinii biegłego, zmienił swe stanowisko. Dopiero ta obiektywna okoliczność, a ściślej wymowa treści opinii biegłego, uznającego

zachowanie oskarżonego, za pierwotną i główną przyczynę zdarzenia, skłoniła go do poczucia winy. Rzutować to niewątpliwie musi na szczerość składanych przez niego depozycji, zwłaszcza w zakresie wyrażonej następczo skruchy i złożonych przeprosin.

Nieodzownym jest też przypomnienie, że następstwem czynu był najpoważniejszy, spośród wymienionych w art. 177 § 2 kk, skutek. Zginął mężczyzna w młodym wieku, zakotwiczony w życiu rodzinnym, posiadający już własną rodziną, prowadzący ustabilizowany tryb życia, ojciec maleńkiego dziecka. Zdarzenie to zatem odcisnęło fatalne piętno w nie tylko w sferze materialnej jego najbliższych, ale także w sferze psychicznej całej rodziny oskarżycieli posiłkowych na wiele lat.

Kara w kształcie orzecznym przez sąd odwoławczy dostatecznie także daje wyraz temu, że oskarżony jest

sprawcą zdarzenia,
 do którego jedynie
 przyczynił się
 pokrzywdzony.
 Okoliczności
 zdarzenia, brak
 posiadania
 kiedykolwiek
 uprawnień do
 kierowania
 pojazdem
 mechanicznym,
 poruszanie się
 pojazdem, którego
 pasażerem było
 nieletnie dziecko,
 brawura i
 nieodpowiedzialność
 w taktyce i
 technice jazdy (brak
 ostrożności w
 warunkach
 oślepienia i
 wyłaniania się zza
 przeszkody, przy
 obowiązku
 ustąpienia
 pierwszeństwa
 przejazdu), z
 błahych przyczyn i
 miarkowanie
 ustawowego
 zagrożenia,
 przekonują, że
 oskarżony zasługuje
 na surowsze
 potraktowanie, gdyż
 stopień jego
 zawinienia jest
 bardzo wysoki, a
 skutek zachowania
 maksymalnie
 tragiczny.

Charakter czynu,
 jego skutki, ranga
 naruszonych zasad
 bezpieczeństwa w
 ruchu drogowym,
 nagminność

wypadków drogowych spowodowanych przez kierowców nie mających uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi oraz zachowanie oskarżonego, który nie zachował należytej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu świadczy o wyjątkowo dużym stopniu społecznej szkodliwości czynu.

Stopień winy oskarżonego, jak i jej dotychczasowa postawa, także właściwości i warunki osobiste nie przekonują, że w/w zasługiwał (nawet przy ukształtowaniu kary na poziomie nie przekraczającym roku) na warunkowe zawieszenie wykonania kary. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego, wyjątkowa lekkomyślność i niefrasobliwość oraz brak przewidywania możliwych skutków swojego skrajnie niewłaściwego postępowania oraz całkowity brak uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi (tak

w chwili zdarzenia,
jak i kiedykolwiek
wcześniej), przeczyły
pozytywnej
prognozie w
stosunku do W. C..

Sąd Okręgowy
doszedł do
przekonania, że
kumulacja cech
negatywnych,
demoralizacja
oskarżonego w
połączeniu z jazdą
pojazdem bez
wymaganych
uprawnień, wysokim
stopniem społecznej
szkodliwości czynu i
tragiczne jego skutki
przemawiają za
orzeczeniem
bezwzględnej kary
pozbawienia
wolności w
rozmiarze 1 roku
i 6 miesięcy
oraz środka karnego
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych na
okres 5 lat.
Uzasadnionym
wydaje się bowiem
pogląd, że brak
dostatecznie
dolegliwej kary -
w przypadku takich
właśnie sprawców -
zamiast korygować
ich osobowość,
utwierdziłby ich
w przekonaniu o
bezkarności,
celowości oraz
realnej możliwości
uniknięcia
odpowiedzialności, a
więc utrwałaby ich

aspołeczne cechy,
zamiast je
eliminować. Dlatego
premiowanie takich
sprawców łagodnym
wymiarom kary
pozbawienia
wolności i łagodnym
zakazem prowadzenia
pojazdów
mechanicznych, jak
to uczynił sąd meriti,
nie jest zgodne z
zasadami wymiaru
kary, a nadto nie
spełniło by celów
w zakresie prewencji
indywidualnej, jak
i ogólnej. Nie
ulega wątpliwości,
że oskarżony swoim
zachowaniem
stworzył zagrożenie
bezpieczeństwa w
komunikacji, a ranga
naruszonych zasad
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym
wiedzie do wniosku,
że prowadzenie
przez oskarżonego
pojazdów
mechanicznych w
strefie ruchu
lądowego zagraża
bezpieczeństwu w
komunikacji na
wiele lat.

Zakaz prowadzenia
pojazdów przez
okres 5 lat
daje wyraz temu,
że oskarżony jest
bezpośrednim
sprawcą wypadku,
wymiar tego zakazu
uwzględnia
natomiast w
należytych zakresie

<p>stopień naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego i jego charakter. Orzeczony środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 lat jest współmierny do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu oraz adekwatny do rangi naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Tym bardziej, że oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków z ostrzeżenia jakim były wcześniejsze mandaty za prowadzenie pojazdów bez posiadanych uprawnień.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o znaczne zaostrenie orzeczonej wobec oskarżonego W. C. kary pozbawienia wolności, na okres nie niższy niż 2 lata, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>- o znaczne zaostrenie orzeczonego wobec oskarżonego W. C. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres nie niższy niż 5 lat;</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zważywszy na całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na wymiar orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary zasadniczej, Sąd Rejonowy nie uwzględnił ich w stopniu dostatecznym, umożliwiającym prawidłową realizację zasad wymiaru kary. Z uwagi na okoliczności łagodzące w sprawie, jak przyznanie się jednak do czynu, wyrażenie żalu i skruchy, przeproszenie pokrzywdzonych oraz niekaralność za przestępstwa, nie było podstaw do</p>			

obostrzenia kary, jak to postulował apelant.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
sprawstwo oskarżonego, przyczynienie się pokrzywdzonego do przedmiotowego wypadku drogowego,		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
przedstawiono w rubryce dotyczącej argumentacji, co do zarzutu obrazy		

przepisów postępowania;			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
orzeczenie o karze zasadniczej i środka karnym zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych;			
Zwięźle o powodach zmiany			
przedstawiono w rubryce dotyczącej argumentacji, co do zarzutu apelanta związanego z rażąco niewspółmiernością kary i środka karnego;			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 3 i 4	<p>O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 633 kpk oraz art. 2 ust.1 pkt 4 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zmianami.</p> <p>W niniejszej sprawie oskarżyciele posiłkowi K. K. i małoletnia M. B. byli reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Tym samym ponieśli koszty należące do kosztów procesu (art. 616 § 1 pkt 2 kpk). W oparciu o treść art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza wydatki na rzecz oskarżyciela</p>	

posiłkowego. Sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego - wynagrodzenie na poziomie stawek minimalnych.

Zasądzając te kwoty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego sąd miał na uwadze treść § 11 ust 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (a więc także nakład pracy pełnomocnika).

Sąd odwoławczy nie znalazł również podstaw, by oskarżonego zwolnić od obowiązku ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, albowiem sytuacja materialna w/w nie daje podstaw do zwolnienia go od tego obowiązku. Oskarżony posiada stały dochód, jest osobą zdrową, ponosi standardowe koszty związane z utrzymaniem i

	opieką nad dziećmi; istnieje także możliwość rozłożenia należności sądowych na raty.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 10 sierpnia 2020 roku w sprawie II K 729/18		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana